KRETA CIRKLO

CERCLE DE GUIX

CÍRCULO DE TIZA

Nº 1 Primavera 2018

Internaciema Kolektivista Cirklo

Kreta cirklo:
Socialismo aŭ barbareco

ni ĉiuj, la tuta proletaro, estas ene de ĉi tiu kreto-cirklo. Du kontraŭaj fortoj tiras de la proletaro: unua forto intencas dronigi nin ĉiuj en la kapitalista barbareco. La alia volas direkti nin al ŝanĝo de la mondo; ni klopodas iri en tiun ĉi direkton. Ĉu vi venas kun ni?.

Kune ni venkos.

Así no podemos seguir viviendo

**(y por eso hemos constituido IKC
y esta revista para expressar lo que pensamos)**

La crisis económica, de las más graves entre las que ha atravesado el capitalismo en décadas, ha finalizado en el Estado Español.

La recuperación económica de la burguesía a costa del hundimiento de las condicionesde vida de la clase obrera

Es un hecho la recuperación del crecimiento del PIB y de los beneficios de las empresas, como lo es también que la clase obrera encara la nueva etapa en condiciones muchísimo peores que antes de la crisis.

La tasa de paro duplicada, los salarios y pensiones reales muy inferiores, el trabajo fijo desaparecido para la mayor parte de los trabajadores, los alquileres desbocados, los servicios básicos como el agua y la energía a precios inaccesibles para millones de hogares, la enseñanza pública degradada, la sanidad negada a los trabajadores sin permiso de residencia y recortada para todos, la emigración forzosa… la recuperación económica de la burguesía ha sido a costa del hundimiento generalizado de nuestras condiciones de vida y de trabajo.

El Estado policial y la criminalización de la lucha política, sindical y social

Los gobiernos de la década de crisis, primero el de Zapatero (PSOE) y después los de Rajoy (PP), fueron llevando a cabo una modificación tras otra de la legislación que garantizaba derechos adquiridos por los trabajadores y trabajadoras a lo largo de décadas de lucha. Reforma laborales consecutivas (PSOE en 2010, PP en 2012), ataques a las pensiones (PSOE en 2011, PP en 2013), recortes en los servicios de sanidad y medicamentazos, eliminación de la gratuidad de la justicia, tasa universitarias duplicadas durante la crisis, modificaciones fiscales para gravar las indemnizaciones por despidos… la lista interminable de esos ataques ha ido de la mano de todo un arsenal jurídico represivo para hacer frente a la reacción social previsible contra ellos.

Las sucesivas reformas del Código Penal y la maldita Ley Mordaza han dejado en manos de los cuerpos represivos acusar de delito de odio y terrorismo por cualquier acción habitual de las luchas sindicales y sociales (p.e. cortar una carretera o defenderse de la violencia policial y de los grupos fascistas) o imputar por enaltecimiento del terrorismo cualquier declaración o canción que denuncie esas violencias. Cada día aumenta el recuento de las multas administrativas, las detenciones y las causas judiciales graves contra trabajadores de piquetes, sindicalistas, campesinos de tierras ocupadas, jóvenes desalojados de casas ocupadas o manifestantes agredidos por la policía. En el colmo de la demencia represiva y reaccionaria -que en España siempre va ligada a la caverna clerical-, se ha incluido en el código penal el viejo delito franquista de *blasfemia* (“ofensa a los sentimientos religiosos”) con hasta seis años de cárcel… y se hace valer constantemente contra miembros de las redes sociales de Internet, cantantes, dibujantes, periodistas, organizaciones laicas, etc.

El ambiente se ha vuelto asfixiante. Las libertades básicas de expresión, manifestación, huelga y organización están gravemente reducidas. El gobierno convierte en delito grave todo lo que le parece oportuno a él o a sus aliados. Igual amenaza con enviar

el ejército contra los estibadores de València que criminaliza la organización de un referéndum democrático para decidir si los catalanes desean romper con la monarquía y separarse de España. La judicatura, también reformada ad hoc, completa el engranaje, hasta el punto de que los ministros se permiten el lujo de informar de cuáles van a ser las decisiones de los jueces semanas antes de que se tomen.

Un gobierno del PP apuntalado por el PSOE, mientras se consolida Ciudadanos, el PP-bis

La corrupción es una lacra negra que aflora por todo el Estado Español e involucra a todos los partidos que están gestionando suficiente tiempo el Estado burgués. Durante los años más negros de la crisis, la reducción de los presupuestos públicos de los que sacar tajada provocó fuego cruzado entre las bandas corruptas del partido gobernante y, gracias a ello, la salida a la luz de una enorme cantidad de casos graves de corrupción que finalmente van ligándose entre ellos hasta apuntar a una trama casi única, dirigida desde la cúpula misma. Como los jueces son *independientes* nunca han podido dilucidar quién puede ser el "M. Rajoy" de los papeles de Bárcenas. Pero más de 900 otros cargos del PP (y un goteo adicional diario) no han podido evitar ser identificados y actualmente España está gobernada por un partido imputado en un proceso por destrucción de pruebas de corrupción, en el que la acusación particular pide su disolución y que sea considerado una organización para la delincuencia.

Todo ello no está impidiendo que el actual gobierno Rajoy gobierne en minoría, mantenga todos los ataques económicos y jurídicos de sus gobiernos anteriores contra la clase obrera y despliegue el arsenal represivo contra Cataluña. Y lo hace porque el PSOE - un partido que dice ser de trabajadores y a ellos debe su existencia - se lo permite, aunque podría derribarlo parlamentariamente cuando quisiera, de la misma manera que lo levantó. El papel del PSOE como puntal necesario del régimen de la monarquía se manifiesta una vez más: le da un respiro a la burguesía para que configure una nueva representación política (Ciudadanos) no quemada por los escándalos pero igual o más reaccionaria. Y cara a la galería, ante la clara recuperación de las movilizaciones obreras, se limita a no aprobar los presupuestos. Mantiene al gobierno en la parálisis, es cierto, pero vivito y coleando. Y, aún más importante, a la Monarquía preservada. El PSOE.

El papel de burocracias de las grandes federaciones sindicales (UGT y CCOO) complementa el cuadro: se alimentan fundamentalmente de los presupuestos del Estado y han ido acatando uno tras otro todos los ataques y garantizando la paz social con la sumisión propia del sirviente. Como el PSOE, se han convertido en una pata más de la dominación del capital sobre el trabajo, y han debilitado con ello enormemente las organizaciones que dirigen, que se vacían y sucumben al desprestigio entre los trabajadores.

El ascenso de las movilizaciones y la crisis organizativa y de conciencia de la clase obrera

Hay una importante crisis organizativa y de conciencia en el seno de la clase obrera. Tras tantos años de traiciones y desencanto, de pérdida permanente de derechos y retroceso en las condiciones de existencia, los lazos de la vieja socialdemocracia con los trabajadores son muy débiles y únicamente electorales y

los restos del PCE, de funesto recuerdo para la causa obrera, malviven en proceso de

liquidación en IU y aledaños sin ninguna influencia significativa más allá de dominar ideológicamente ciertas capas de la pequeña burguesía intelectual y a la burocracia de CCOO.

Al calor de las movilizaciones de los jóvenes en las plazas en 2011 y del exacerbamiento de la cuestión nacional catalana, han aparecido en escena organizaciones como Podemos-Podem y la CUP que intentan ocupar el vacío político. Pero ya no se dirigen a la clase obrera, cuya existencia ignoran, sino a los "ciudadanos de izquierdas", al "pueblo oprimido", a cualquier "entidad social" que pueda servir de abrevadero de votos y les permita eludir la existencia de las clases y sus luchas para llevar adelante cambalaches de colaboración con la burguesía y su Estado.

En este contexto, los trabajadores se están incorporando a un nuevo ascenso de las movilizaciones en condiciones de organización y conciencia de clase muy debilitadas. El último año hemos visto grandes manifestaciones y luchas por el derecho a la autodeterminación en Cataluña ... pero dirigidas por las organizaciones de la burguesía (PdeCat y ERC). El 8 de marzo, millones de mujeres trabajadoras protagonizaron una jornada histórica...pero convocadas por organizaciones feministas pequeño - burguesas. No obstante, poco a poco, a medida que el ciclo económico remonta, aumenta el número y la importancia de las huelgas obreras. Las trabajadoras de las residencias de Vizcaya, los profesores interinos de Andalucía, los profesores asociados de las universidades valencianas, los trabajadores de juzgados de Galicia, los trabajadores de Amazon y los centenares de miles de jubilados en pie de guerra por la defensa de las pensiones públicas, van cambiando la pauta de los años de plomo y abriendo un camino esperanzador.

El futuro: lucha y organización, organización y lucha

Pero la esperanza ha de ser racional y activa. Lucha y organización son los dos elementos en relación dialéctica necesarios para la construcción del proletariado como clase consciente. La nueva fase que se anuncia ha de incluir un cambio significativo en la organización de los trabajadores para que no acabe como todas las anteriores: traicionadas por los dirigentes de los propios sindicatos obreros y por los partidos que nacieron de clase pero trabajan para mantener el orden burgués actual. Es imperiosa la necesidad de crear una nueva organización revolucionaria que defienda la independencia de los sindicatos y todas las organizaciones obreras respecto al Estado, la burguesía y las iglesias; que proponga e impulse la autoorganitzación de las masas en lucha, que plantee en todo momento un programa obrero que ligue cada reivindicación de cada movimiento con la lucha global contra la barbarie capitalista, por una nueva sociedad sin clases y sin opresión.

Nosotros acabamos de constituir Internaciema Kolektivista Cirklo, comprometidos en la construcción de ese necesario partido revolucionario que, en el marco de una nueva internacional obrera, debería romper el círculo vicioso que tiene a nuestra clase sumida en la ciénaga cada vez más embrutecedora y degradante del capitalismo.

Lluita de classes front *transversalitat*

Constantment s'estan produint conflictes socials, tant entre el proletariat i la burgesia com entre diversos sectors d'aquesta. El motiu comú d'aquests conflictes deriva del sistema capitalista que, en la situació actual de caiguda de la taxa de guany del capital, es veu obligat a augmentar l'esforç per a extraure plusvàlua del proletariat i a repartir- la entre els burgesos i llurs servidors, de manera cap cop més problemàtica.

- En els conflictes entre proletariat i burgesia el capital utilitza totes les armes al seu abast per a defendre els seus interessos: des dels medis de comunicació i la repressió directa de l'Estat, fins als intents d'absorció de la direcció del moviment, posant al front instruments fidels per a portar-lo cap a llurs objectius polítics i econòmics. Aquesta ha sigut la història de la conversió del vells partits obrers (PSOE-PCE) en elements de defensa del sistema i de l'existència de burocràcies sindicals encarregades d'enquadrar la lluita obrera en territoris assumibles per la patronal.
  Això ha esdevingut, també, per exemple, en la lluita dels aturats durant la crisi, o en l'actual de pensionistes, apareguda i massificada inicialment fora del control dels aparells. Aquesta maniobra és anomenada generalment "recuperació" del conflicte.
- En els conflictes socials entre diversos sectors de la burgesia (generalment amb transfons social del grau de repartiment de la plusvàlua extreta del proletariat) sovint s'esdevé que, davant una problemàtica social concreta, les forces polítiques de la burgesia, incloses les d'"esquerra del capital", demanen que les forces proletàries pacten acords per a vèncer les forces burgeses oposades. A gran escala, són exemples clàssics d'aquests conflictes les dues grans guerres mundials, però a xicoteta en tenim de sovint casos recents amb la burgesia del carbó o l'agrària o, entre la burgesia catalana o basca i l'espanyola. El resultat és que, si es perd la lluita, la repressió cau sobre el proletariat; si es guanya, les forces proletàries són rebutjades i l'explotació capitalista continua com abans de la lluita o pitjor, perquè s'ha posat l'organització obrera al servei de la causa de l'enemic.
  En aquests conflictes de classe entre fraccions de la burgesia que es deuen a aspiracions en el repartiment del "pastís", les forces que lluiten per construir un món més enllà del capitalisme, no s'hi haurien de barrejar recolzant una fracció contra l'altra. Ans al contrari, el que cal fer és intervindre per les pròpies reivindicacions de classe, aprofitant la debilitat i divisió de la classe contraria.

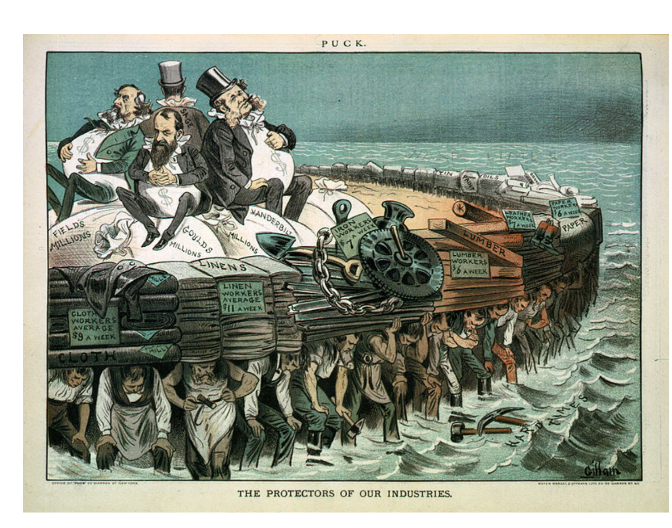
Els moviments proletaris no poden fer un front comú amb "l'esquerra del capital"

Però, en la lluita de classes real, tot no respon netament a un cas o l'altre dels anteriors. En primer lloc, perquè existeixen altres classes socials - especialment la petita burgesia rural i urbana – amb interessos específics. I , en segon lloc, perquè hi ha reivindicacions socials que poden suposar enormes mobilitzacions de masses en conflicte contra l'Estat burgés i que incorporen a eixes altres classes, inclús, molt puntualment, a certs sectors de la burgesia.

Es tracta, fonamentalment, de les qüestions relacionades amb els drets democràtics: des de la igualat de drets de dones, de les persones de qualsevol orientació sexual o de qualsevol raça, passant per la laïcitat, la lluita contra la corrupció i la monarquia, la defensa de tots els drets clàssics d'expressió, organització, etc, fins al de l'autodeterminació dels pobles que ho desitgen.

En el món ideològic petit-burgés - que funciona per modes per a fer sempre el mateix - s'estila anomenar aquestes reivindicacions com a ***transversals***. Un paraula màgica amb la que creuen fer desaparèixer la lluita de classes i la confrontació d'interessos entre elles, pas previ per a entregar la direcció dels moviments a tot tipus d'organitzacions alienes i contraries a la classe obrera.

En el moviment feminista, la defensa de la *transversalitat* serveix per a subsituir la lluita per l'alliberament i la igualdat de la dona treballadora per la "guerra de sexes", que posa en la mateixa trinxera la banquera, la ministra del govern conservador i les treballadores. En el moviment contra la corrupció, de les assemblees de maig de 2011, la *transversalitat* va servir per a reconvertir-lo en un nou aparell reformista (Podemos-Podem), decidit a substituir als anteriors (PSOE-PCE), però dirigit a la «ciutadania» i sense cap referència a la classe obrera.

THE PROTECTORS OF OUR INDUSTRIES.

En el món nacionalista perifèric (CUP, Bildu, BNG, Compromís...) la *transversalitat* serveix per a anar sempre a la cua de la burgesia local (com a «poble») i acabar formant part de governs burgesos d'allò més clàssics.

Totes les organitzacions de la classe obrera haurien de tenir posicions clares davant les reivindicacions democràtiques i assumir-les com a pròpies, perquè són un element necessari de la societat lliure d'opressió que volem que substituïsca al capitalisme. Però, ben al contrari de la ideologia de la *transversalitat*, haurien de lluitar per elles des del seus propis interessos de classe, sense pactes ni, menys encara, compromisos de *pau social* . El principi és clar: si és el cas, es pot colpejar junts, però cal marxar separats.

En resum, el problema estratègic de la intervenció del proletariat en la lluita de classes és mantindre sempre la independència respecte als seus propis objectius i aconseguir la màxima unitat de les pròpies files al voltant d'ells. Per a fer-ho, ha de trobar la manera de contrarestar tant la pressió directa de la burgesia com l'acció de divisió i traïció dels aparells que treballen per a ella dintre seu (les burocràcies dels sindicats, les direccions dels partits que els treballadors consideren com a propis) .

El camí passa per crear una organització revolucionària que defense eixa línia d'independència de classe i impulse la creació d'organismes de lluita basats directament en les assemblees sobiranes, que elegisquen delegats revocables per a dirigir directament el propi moviment.

Cal esforçar-nos en eixa tasca fins aconseguir resultats tangibles, i mostrar sempre la relació amb la lluita general de classes i l'horitzó d'una societat sense classes. Si un combat concret no mor en ell mateix, sinó que s'integra en un enfortiment de les posicions independents, la consciència i les estructures organitzatives del moviment proletari, estarem avançant en el camí.

El capital ha eixit de la crisi econòmica...

El PIB

En 2016 es va assolir el nivell del PIB de 2007. La taxa de creixement va ser del 3,3%. Per al mateix PIB, en 2016 s'utilitzaren un 11% menys d'hores de treball.

Els costos salarials

Els salaris pagats pels empresaris als treballadors no deixen de descendre. D'acord amb Eurostat, en 2016 Espanya va ser el país de la UE on més poder adquisitiu han perdut els salaris/hora, el 2,67%.

Els beneficis

A canvi, només en 2017 els beneficis de les empreses de l'IBEX 35 creixeren el 18%.
La banca privada salvada, afiançada i concentrada gràcies a 60.000 milions d'euros públics «irrecuperables». Amb eixos diners s'haguera pagat dues vegades els retalls en educació i sanitat.
El 9 majors propietaris d'immobles llogats són bancs.

Les exportacions

Les exportacions han passat del 17% del PIB en 2010 al 24% en 2017.

... però la situació de la classe obrera és crítica:

El treball

* 3,7 Milions de desocupats. La taxa d'atur en 2017, el 16,55%, és el doble de la que hi havia en 2016. El 37,5% del jovens menors de 25 anys no troba treball, però aquesta xifra s'acosta al 50% en Extremadura, Andalusia, Canàries, Castella-La Mancha i Astúries. Només la mitat dels desocupats cobra alguna prestació.
* 1,2 milions de llars té a tots els seus membres desocupats. I és la xifra més baixa en 8 anys.
* Entre 2010 i 2017 ha crescut un milió el número de treballadors de nacionalitat espanyola emigrats a l'estranger, passant d' 1,5 a 2,5 milions.
* Entre 2010 i 2017, 1,3 milions de treballadors estrangers també han tingut que deixar l'Estat Espanyol per falta de feina.
* El 28,4% de tots els assalariats són temporals. El 91% dels nous contractes són temporals i el 25% de menys d'una setmana. Espanya és el membre de la UE amb major precarietat laboral i de major creixement de la precarietat entre 2010-2015.

Els salaris

* El 47% dels assalariats cobren menys de 1.000€. En el cas de les dones, la mitja del seu sou és un 23% inferior. I cada any disminueix més el poder adquisitiu del salari/hora: el 2,67% de mitja en 2016.
* Tenim el tercer major percentatge (després de Rumania i Grècia) de treballador(e)s per sota el nivell de pobresa: el 10% .

Les pensions

* El 42% de les pensions són inferiors al salari mínim (735,9€). La seua capacitat adquisitiva encara anirà disminuint més gràcies:
- al pensionàs de Zapatero (PSOE) en 2011, que augmentà 2 anys l'edat de jubilació (fins a 67), dos anys el període de cotització per al 100% (fins a 37) i 10 anys el període de còmput (fins a 25).
- a l'Índex de Revalorització de les Pensiones, que les deslligà de la inflació i al «factor de sostenibilitat» que les reduirà en funció de l'esperança de vida (un 1% en 2019), tots dos aprovats per Rajoy (PP) en 2013.

L'habitatge

* Des de l'inici de la crisi fins al 2017 han hagut 500.000 de desnonaments a tot l'Estat. La tragèdia personal i familiar que implica ser expulsat del propi habitatge, sense més cobertura, s'ha manifestat en un increment dels suïcidis, del que es calcula que un terç estan directament relacionats amb aquesta causa.
* La bombolla immobiliària de 1994-2007 ha deixat a tota una generació de jovens treballadors amb unes hipoteques molt difícils de pagar. Ara, després d'uns pocs anys de punxament, el preu de l'habitatge rebrota amb increments medis anuals del 7% (10% en Catalunya, 12% en Madrid) mentre que la resta de preus només ho fa al voltant de l'1% i els salaris reals baixen...

Alto a la masacre de Palestinos !

Tiroteo deliberado contra civiles

El Estado norteamericano siempre ha apoyado al Estado colonial sionista, igual que siempre ha apostado por la monarquía absoluta, clerical y antisemita de Arabia Saudita. Con el refuerzo de Irán y del imperialismo ruso en Siria, con un cierto alejamiento de Turquía, Trump, flanqueado por generales y jefes torturadores de la CIA, ha modificado la política del imperialismo americano. Ha vuelto al acuerdo negociado sobre la producción nuclear iraní, en detrimento de los pueblos de Irán que creían que finalmente escapaba del bloqueo; le ha otorgado al gobierno islámico turco el derecho a intervenir en Siria e Irak, autorizándolo a masacrar a los kurdos del PKK-PYD-KCK junto con los islamistas sirios; alienta al próximo monarca saudita que bloquea Qatar y destruye Yemen; apoya al primer ministro racista y militarista de Israel que estrangula la Franja de Gaza, prosigue la colonización de Jerusalén y Cisjordania, y redobla su política de terror contra los palestinos.
¿Qué ha significado, en la práctica, el traslado de la embajada en Israel anunciado por Trump el 6 de diciembre de 2017 ?

- El 15 de diciembre, el ejército israelí mató a 4 palestinos que protestaban e hirió a 160.
- En la noche del 8 al 9 de enero, el ejército israelí bombardeó una base militar siria. El 9 de abril, lo repitió.
- El 16 de enero, el Estado americano congeló más de la mitad de los pagos previstos a la agencia de la ONU para los refugiados palestinos, empeorando la dramética situación de Gaza, bajo el bloqueo de Israel y Egipto.
- El 30 de marzo, el ejército israelí disparó munición real en Gaza contra los manifestantes pacíficos de la Marcha del retorno: al menos 17 palestinos muertos y 758 heridos. El 6 de abril, el ejército volvió a disparar munición real: al menos 9 palestinos murieron (incluido un periodista) y varios cientos resultaron heridos. El 13 de abril, un palestino fue asesinado y hubo 120 heridos por balas. Los soldados disparan fríamente a los manifestantes a varios cientos de metros de la frontera.

Por el frente obrero unido contra el terrorismo de estado israelí

Francia ha invitado a Israel a la "moderarse". Arabia Saudita ha retomado la posición de los dos estados. Jordania y Egipto han condenado la masacre. Turquía ha protestado con más fuerza.
Pero los palestinos no pueden confiar en los estados burgueses de la región. La monarquía aplastó la resistencia palestina en Jordania en 1970-1971. Los cristianos-fascistas del Líbano liquidaron en 1982 a miles de refugiados palestinos con la ayuda del ejército israelí. El régimen del Baas sirio golpeó militarmente a la resistencia palestina en 1983. Los gobiernos egipcio y sirio reprimieron el movimiento revolucionario de 2011, cuya victoria podría abrir una perspectiva para los palestinos.
El 4 de abril, el futuro rey de Arabia declaró que Israel tiene derecho a existir.
I believe the Palestinians and the Israelis have the right to have their own land. (Mohammed bin Salman, The Atlantic, 2 April 2018)
Yo creo que los palestinos y los israelíes tienen el derecho de tener su propia tierra. (Mohamed Ben Salmane, The Atlantic, 2 de abril de 2018)
La mayor parte de los estados vecinos están sobreexplotando a los refugiados o trabajadores migrantes palestinos y los discriminan. Irán y Turquía oprimen a sus minorías nacionales, incluidos los kurdos. Turquía todavía es miembro de la OTAN liderada por los Estados Unidos. Turquía y las monarquías del Golfo ayudan a los islamo-fascistas que oprimen a las mujeres en Siria e

Irak, que han exterminado a los activistas sindicales, las minorías religiosas y las minorías nacionales. Egipto recibe armas y dinero de los Estados Unidos y bloquea la Franja de Gaza.

La mejor ayuda para los palestinos es la lucha por derrocar a los gobiernos que apoyan al Estado sionista. En todo el mundo, principalmente en los Estados Unidos e Israel, todas las organizaciones que reclaman trabajadores deberían exigir:

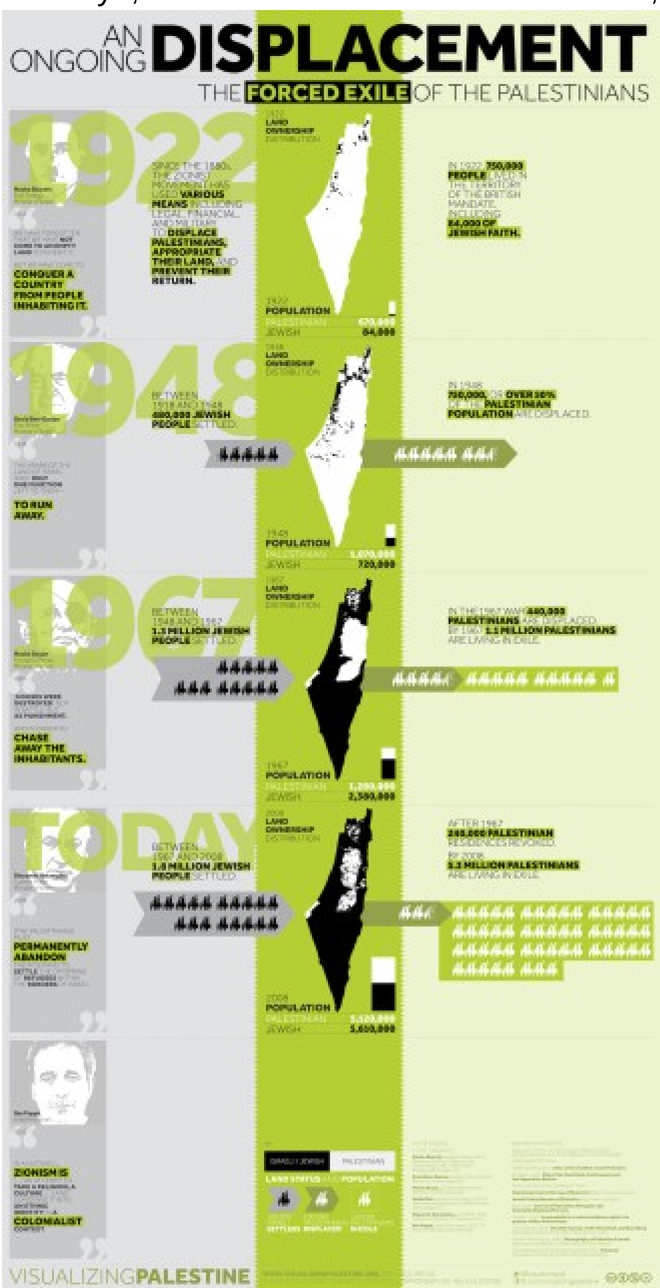
- ¡Fin de la colonización actual de Jerusalén y Cisjordania!
- ¡Levantamiento del bloqueo de Gaza por parte de Israel y Egipto!
- ¡Destrucción del muro del apartheid!
- ¡Liberación de todos los presos palestinos!
- ¡Derecho al retorno de los refugiados y sus descendientes!
- ¡Ni armas ni ayuda militar para Israel!
- ¡No a las amenazas militares contra Siria o Irán!

El sionismo alimenta el antisemitismo

En esta cuestión como en las demás, la clase obrera mundial está paralizada por la política de sus direcciones. Los partidos laboristas o socialdemócratas y los partidos procedentes del estalinismo apoyan la solución “de los dos Estados”, lo mismo que algunas organizaciones centristas (SPEW, SAlt, LO, NPA…). Esto equivale a poner en pie de igualdad a un estado colonial respaldado por todos los imperialismos y a una nación oprimida. Esto equivale a ratificar la colonización violenta de una gran parte de Palestina y la creación de bantustanes bajo la bota de Israel en el resto del territorio.

La solidaridad proletaria exige que nunca mantengamos una actitud puramente formal hacia la cuestión nacional, sino que siempre tengamos en cuenta la diferencia obligatoria en el comportamiento del proletario de una nación oprimida hacia la nación opresora. (Lenin, 31 de diciembre de 1922)

El estado israelí y el movimiento sionista, el imperialismo estadounidense y sus aledaños intentan equiparar los antisionistas con los racistas antijudíos. Por ejemplo, en Francia, Mélenchon, el líder de La Francia Insumisa, fue expulsado el 28 de marzo de una manifestación de protesta contra un crimen sórdido con connotaciones antisemitas. ¿Su crimen? ¡Apoyar la campaña de boicot a Israel (BDS)! Otro ejemplo, la prensa burguesa británica ha acusado, una vez más, a Corbyn, el líder electo del Partido Laborista,

de antisemitismo. ¿Su crimen? ¡Haber pasado la noche del 2 de abril con Jewdas, un grupo de judíos no sionistas de su circunscripción electoral!

Ciertamente, existen antisionistas que son antisemitas, pero también hay muchos pro-sionistas que son antisemitas, en la tradición de Lord Arthur Balfour o Lord Winston Churchill. Los gobiernos pro-sionistas de los

EE.UU. y la UE tienen fuertes vínculos con las monarquías absolutas e islamistas que difunden por todo el mundo el Protocolo de los Sabios de Sion, un libelo anti-semita realizado en 1901 por la policía zarista y citado abundantemente por Hitler.

Los comunistas internacionalistas que han estado luchando contra el racismo y el colonialismo durante 170 años no tienen lecciones que aprender de gente como Trump y Netanyahu. El movimiento sionista a menudo se adaptó al antisemitismo a principios del siglo XX porque estas dos corrientes reaccionarias compartían la idea de que los judíos eran inasimilables en los países en los que vivían. Ante el peor antisemitismo de la historia, el nacionalismo burgués judío apenas se opuso al Tercer Reich y algunos de sus líderes incluso colaboraron con los nazis. No fue sino después de la Segunda Guerra Mundial que el Holocausto sirvió de pretexto para que la burguesía sionista colonizara Palestina.

El estado israelí está construido sobre el racismo y la violencia contra los árabes de Palestina. El proyecto sionista consiste en rechazar la integración de los judíos en los países donde viven e instalarlos en Palestina, que ha sido el terreno de múltiples mestizajes étnicos y luchas religiosas violentas. El estado israelí se estableció en 1947 con el apoyo de los Estados Unidos, Francia, Gran Bretaña y la URSS. En 1948, durante la Nakba, 700,000 palestinos huyeron del ejército israelí y sus exacciones. El Partido Laborista israelí y el Sindicato Sionista Histadrut pidieron la exclusión de los árabes del empleo.

De ese modo, el nacionalismo burgués judío transformó a una pequeña minoría de los judíos del mundo en opresores. La consecuencia fue la persecución y la emigración forzosa de judíos establecidos en el norte de África y Oriente Medio durante dos milenios, que no eran colonos pero que sirvieron de chivos expiatorios de los regímenes nacionalistas burgueses árabes. El sionismo también ha facilitado el nauseabundo antisemitismo de los islamistas en todo el mundo.

Por una Palestina unificada por la revolución socialista

Para obtener de la ONU y de los Estados Unidos un estado junto a Israel, el nacionalismo pan-árabe burgués (Fatah, FDLP) firmó los Acuerdos de Oslo en 1993 (solo el FPLP se opuso, mientras permanecía en la OLP dirigda por Arafat). El resultado fue la continuación de la colonización de Jerusalén y Cisjordania, la construcción del muro del apartheid, la destrucción repetida de la Franja de Gaza en 2008, 2012 y 2014, la represión sistemática, los asesinatos y las encarcelaciones de palestinos. Otra consecuencia ha sido, en ausencia de una perspectiva proletaria, el surgimiento del islamismo anteriormente muy minoritario (Hamas, DJihad ...) entre los palestinos. Esto ha permitido a Hamas tomar el control de la Franja de Gaza.

Pero Hamas y Fatah tienen en común estar dirigidos por burgueses, oponerse a la lucha del proletariado palestino, depender de los estados burgueses vecinos y ser incapaces de dirigirse a los trabajadores de Israel (árabes o judíos). Además, se han acercado entre ellos en los últimos meses bajo la presión del general Al-Sissi, el presidente de Egipto que reprime toda oposición política y participa en el bloqueo de Gaza.

El fin de la opresión nacional de la que son víctimas los árabes palestinos pasa por la destrucción del estado racista, belicista y colonialista de Israel, instrumento del imperialismo occidental en Asia occidental. Contra todas las burguesías (americana, hebrea, árabe, turca, persa...), la movilización de los trabajadores en Jerusalén, Cisjordania, Gaza, Israel, Jordania, Turquía, Egipto, Túnez... establecerá una Palestina laica y multiétnica en todo el territorio de Palestina, en la que árabes y judíos, musulmanes, israelitas, cristianos y ateos puedan vivir juntos. Jerusalén, con sus tradiciones multiculturales, probablemente sea la capital de este estado obrero. Una Palestina así sería viable solo por la extensión de la revolución, la abolición de las fronteras heredadas de la colonización y el establecimiento de la federación socialista de Levante. Sólo una

internacional obrera (y partidos obreros revolucionarios en cada país) podrá llevar a cabo un combate así.
La clase obrera, agrupando a los campesinos y estudiantes con ella, es la fuerza social que es capaz de acabar con la colonización sionista en Palestina y la dominación imperialista sobre Oriente Medio, emancipar a los jóvenes y las mujeres, dar tierra a los campesinos, formación a la juventud, empleo a todos y garantizar el desarrollo económico.

14 abril 2018

Colectivo Revolución Permanente

Dones treballadores de tots els països, en peu contra l'opressió i l'explotació!

Des que la societat humana està dividida en classes socials, també és patriarcal: els hòmens adults dominen les dones i als jóvens. Des que va sorgir el capitalisme, les dones treballadores, en general, han sigut més explotades que els hòmens. A més, inclús on les dones han guanyat la igualtat jurídica, les dones de les classes explotades encara proporcionen la major part del treball domèstic i familiar no remunerat.
En totes parts, la violència conjugal, els "assassinats d'honor", l'assetjament sexual i la violació tenen com a víctima principal a les dones. La mitat de les dones assassinades en el món ho són a mans d'un parent. La descomposició mafiosa (com a Mèxic) i les guerres reaccionàries (com a Síria, Iraq, Afganistan ...) s'encruelixen amb elles especialment. Les víctimes de la prostitució forçosa són majoritàriament dones (entre 400,000 i 1,6 milions de xiquetes i dones cada any). Hi ha el matrimoni forçós de les xiquetes i la mutilació sexual (entre 100 i 140 milions de dones en tot el món han sigut extirpades o infibulades).
L'atac sistemàtic als servicis públics per part de tots els governs des de les crisis capitalistes mundials de 1973 i 2009 les afecta directament. L'ascens del clericalisme en totes les seues formes (cristià, musulmà, hindú, budista ...) reforça l'opressió. Alguns països estan experimentant regressions: Erdoğan descoratja l'anticoncepció i l'avortament a Turquia, Trump està en contra de l'avortament en tot el món, Putin despenalitza la violència conjugal a Rússia ...

Les dones sempre han sigut una part component del treball assalariat a pesar de l'hostilitat de tot el clero. En els països desenvolupats representen més de la mitat dels treballadors assalariats. Però la seua

distribució continua sent desigual segons les branques i els oficis. Continuen estant pitjor pagades que els hòmens i són especialment víctimes de la precarietat, el treball a temps parcial i la desocupació. La majoria de les tasques domèstiques recau sobre elles en el si de la seua família.
Així com la lluita contra l'opressió nacional no pot deixar-se en mans del nacionalisme burgés i petit burgés, la lluita contra l'opressió de gènere no pot deixar-se en mans del feminisme burgés i petit burgés, que o bé enfronta de manera reaccionària a les dones i els hòmens, o simplement es limita a demana més llocs de direcció política o de directius d’empresa capitalista. Un exemple és la campanya #metoo, que va començar amb la denúncia legítima de violació d'actrius per part d'un productor de cine. Alguns la utilitzen per a reactivar una moral conservadora que iguala qualsevol proposta sexual fora del matrimoni amb la violència. L'altra deriva aberrant consistix a presentar un grapat de capitalistes que abusen de la seua riquesa i poder com a representatius de tots els hòmens.
El 8 de març és el resultat d'una crida de la Internacional Obrera (1889-1914) i en particular de l'activitat de Clara Zetkin, marxista, revolucionària i internacionalista. La Revolució Russa (1917) va atorgar el dret al vot a les dones, va legalitzar l'avortament, va garantir l'educació de les noies, va facilitar l'extensió dels drets de vot a altres llocs (en Gran Bretanya, Alemanya ...). La Revolució espanyola (1936) va fer més per l'emancipació de les dones que tots els partits republicans anteriors. Al contrari, les contrarevolucions (feixisme a Itàlia, estalinisme en l'URSS, nazisme a Alemanya, teocràcia a Iran ...) van significar la humiliació de les dones i un bot cap arrere.
Avui, en totes parts, les dones treballadores s'alcen: estan a l'avantguarda de les lluites contra l'opressió de què són víctimes (com les manifestants iranianes, poloneses, nord-americanes…); participen en la lluita contra l'opressió nacional i la xenofòbia (com les combatents kurdes, les activistes immigrants, les que recolzen les persones immigrants ...) i la lluita contra l'explotació (com a activistes sindicals de base a Bangla Desh i en tots els països).
El capitalisme no pot aconseguir la igualtat real entre els sexes perquè la burgesia usa el patriarcat per dividir als oprimits i beneficiar-se indirectament del treball domèstic gratuït de les dones.
La lluita per l'emancipació de les dones ha de ser una qüestió del moviment obrer. Els sindicats i els partits de treballadores i treballadors tenen la responsabilitat de lluitar contra el masclisme dins d'ells i en la societat, i de prendre la iniciativa en la lluita de les dones per l'emancipació. Només la construcció del socialisme mundial finalment eradicarà el masclisme.

Igualtat jurídica total entre hòmens i dones! Separació de les religions i l'Estat! Ensenyança mixta i laica!Igualtat salarial! Creació massiva d'estructures gratuïtes i de qualitat per a l'atenció i l'educació de les xiquetes i xiquets d'edat infantil!

Contracepció lliure i gratuïta! Dret i gratuïtat total de l'avortament, també per a les menors d'edat!

Col·lectiu Revolució Permanent
Internaciema Kolektivista Cirklo
Patronsüz Dunya (Turquia)
Tendência Marxista-Leninista (Brasil)

Por la libertad immediata y sin cargos de todos los presos políticos y luchadores sociales

La situación de la clase obrera es muy grave: el trabajo que apenas nos garantiza la supervivencia, el paro, la inseguridad laboral, la vivienda inaccesible, son la otra cara de los privilegios de los ricos, cada vez más ricos, que han resuelto la crisis capitalista con la sobreexplotación del proletariado.

Desde la aprobación de la Ley Mordaza y la reforma del Código Penal, la represión sobre los que luchan contra esta situación se ha multiplicado: diariamente se hacen imputaciones judiciales graves a trabajadores cuyos delitos han sido hacer piquetes de huelga, defender a las familias pobres contra los desahucios, ocupar tierras de terratenientes absentistas, defender las manifestaciones contra la violencia policial, hacer chistes sobre franquistas o sobre la Virgen María en Internet, hablar en clase sobre el referéndum de l'1O, quemar fotos del rey o cantar cosas que no le gustan al gobierno o a la Iglesia. Mientras tanto, desde el poder se desvía la atención de la gente amplificando delitos comunes, explotados al máximo por los medios de comunicación.Esta represión inusitada y creciente es la respuesta del gobierno que gestiona los intereses de la burguesía frente al importante ascenso de las movilizaciones de masas que vivimos desde ha más de un año. A pesar de la paz social que intentan imponer las burocracias colaboracionistas de los sindicatos mayoritarios UGT y CCOO, el incremento de las huelgas obreras, las *mareas* sociales, las marchas *por la dignidad*, las movilizaciones de las personas migrantes, las manifestaciones de las mujeres trabajadoras y los jubilados, muestran una reactivación clara de la lucha de la clase obrera después de tantos años de dura crisis económica.

Todo eso se proyecta también en la crisis catalana. El viernes 23 de marzo, el Tribunal Supremo, siguiendo descaradamente las instrucciones del gobierno del PP, decidió procesar a 25 representantes políticos y sociales catalanes. Por delito de «rebelión» (hasta 30 años de prisión) al Presidente de Cataluña, Carles Puigdemont, al vicepresidente Oriol Junqueras y 7 consejeros de su gobierno disuelto, a la presidenta del Parlamento disuelto, a la secretaria general de ERC y a los dirigentes de ANC y Omnium Cultural. Por el delito de «desobediencia» (inhabilitación y multa) a 5 miembros del gobierno disuelto, 5 miembros de la mesa del Parlamento disuelto y las portavoces de la CUP, Mireia Boya y Anna Gabriel. Además, a algunos de ellos se les imputa el delito de malversación (hasta 8 años). El crimen: haber organizado un referéndum el 1 de octubre para que el pueblo catalán se manifestara democráticamente sobre la creación de una república catalana separada del reino de España.

El gobierno en minoría del PP – el primer partido imputado por corrupción, con más de 900 cargos imputados por la misma razón – debe su existencia a la voluntad del PSOE que, si quisiera, puede derribarlo desde las *Cortes del Reino de España* en cualquier

momento. Muy al contrario, la dirección de ese partido está dejándole manos libres para criminalizar el referéndum y el independentismo catalán, para asfixiar financieramente a Cataluña, para reprimir policialmente las imponentes movilizaciones de masas, para disolver las instituciones estatales autonómicas (aplicación arte. 155) y para vetar la posibilidad de elegir nuevo presidente de la Generalitat, producto de las elecciones forzadas del 21 de diciembre.

No se trata de tener o crear ilusiones sobre que del movimiento independentista se puedan obtener contenidos favorables a la causa obrera, sino de comprender que la respuesta represiva del estado a las aspiraciones democráticas catalanas son un elemento de la involución política hacia formas que amenazan aún más las libertades políticas que necesitamos para luchar por nuestras reivindicaciones.

Por ello, es el momento de responder y parar la espiral represiva. Y hay que hacerlo como clase obrera. Porque es la burguesía española la que ataca y porque su fracción catalana también lo hace cuando lo interesa. Y porque, como se ha demostrado durante todo el «procés», la burguesía catalana, aunque sea víctima de la represión del estado, lo reconoce como propio y no deja de subordinarse a él. Como experiencia interclasista ya hemos tenido suficiente con el callejón sin salida en que han quedado las masas desconcertadas, mientras sus dirigentes «independentistas» se dedicaban a las negociaciones secretas para solucionar su propio futuro político, económico y personal. Es necesario que todas las organizaciones del movimiento obrero del Estado Español, políticas, sindicales, sociales, de cualquier tipo, confluyan en un movimiento, como un puño :

Por la derogación del pensionazo, las reformas laborales, la reforma del Código Penal y la Ley Mordaza

- Por la libertad inmediata y sin cargos de todos los presos políticos y luchadores sociales.
- Por el fin de la represión política contra los independentistas en la comunidad catalana.
- Por el levantamiento inmediato del art. 155
- Por el derecho del pueblo catalán a elegir su destino sin interferencias del reino de España. Por el mismo derecho de todos los pueblos que lo deseen.

Abajo el gobierno Rajoy!

Hay condiciones para organizar una huelga general para conseguir estas reivindicaciones y acabar con el gobierno más corrupto y antiobrero que nos ha otorgado la monarquía heredada de Franco.
Hay condiciones por acabar con la monarquía y abrir el camino de un nuevo sistema de gobierno de los trabajadores por ellos mismos, que satisfaga las necesidades reales de la mayoría de la población y donde cada pueblo sea libre de elegir sus relaciones con la resto.

24 de marzo de 2018

En defensa del dret d'autodeterminació de Catalunya
Fora la bota repressiva del govern de la monarquia
Per una república obrera

L'1 d'octubre, el poble català, al mig d'una forta campanya repressiva prèvia de l'Estat Espanyol, va imposar materialment la realització d'un Referèndum. Suportant càrregues policials i segrestos d'urnes plenes de vots, més de dos milions persones (d'un cens total de cinc) van votar a favor de la

pregunta "*Vol que Catalunya siga un estat independent en forma de república*?."

El mandat de les quasi impossibles urnes i del carrer és molt clar: la població catalana s'ha mobilitzat majoritàriament per a defendre el seu dret a decidir democràticament el seu propi destí, contra la prohibició i la repressió de la monarquia espanyola.

Però la pregunta tenia la seua trampa. L'única elecció possible per a votar contra la monarquia franquista forçava a triar "independència" sense més matís, sense més possibilitat d'opinar sobre quina república i quina relació immediata i futura mantindre amb els altres pobles actualment súbdits del Borbó.

El 27 d'octubre va ser finalment "un poc proclamada" la *República Catalana independent i sobirana* per la majoria del parlament. Aquesta majoria estava constituïda per dos coalicions, *Junts pel Sí* -dominada per dos partits burgesos (PDeCAT i ERC)- i *CUP-CC* -amb gran simpatia entre la joventut, assentada en la petita burgesia radical i amb el suport de diverses organitzacions que es reclamen de l'anticapitalisme i el socialisme-. El seu pes electoral respectiu va ser en 2015: 39,60% i 8,2%.

Entre el 1-O, dia del referèndum, i el 27 d'octubre, hi ha hagut un llarguíssim espai de temps en què el president de la Generalitat catalana, Carles Puigemont (PDeCAT), ha maniobrat fins al darrer instant per evitar finalitzar el camí marcat en el parlament entre Junts pel Sí i CUP-CC. I mentre passava el temps, deixava refredar la impressionant mobilització de masses que durant quatre dies (del 30 de setembre al 3 d'octubre) van invadir escoles, places i carrers, per defendre el seu dret a votar i, havent ja votat, per defendre el recompte del resultat.

La burgesia republicana i independentista que mai no ho va ser

Les maniobres, dubtes, obscurantisme, retards injustificats, pactes secrets, traïcions, etc, han sigut la tònica de tota l'acció política burgesa independentista de cara a les masses arrossegades sota la seua bandera. En aquest procés, el vell partit CiU ha mort en bancarrota econòmica, escindit i embolicat en nombrosos processos de corrupció a gran escala… i ha ressuscitat com PDeCAT. En un fugida cap avant a la desesperada per evitar la seua pròpia desaparició, el gran partit de la burgesia catalana, que ha conviscut feliçment amb la monarquia i amb tot tipus de governs, ha sabut

prendre les regnes del poderós sentiment d'opressió nacional, reforçat pels nombrosos greuges insultantment anticatalans dels darrers governs del PP.

El resultat és contradictori: si bé el PDeCAT, de moment, ha eixit relativament ben parat de la major crisi política interna que ha tingut la burgesia catalana des de la mort de Franco, el preu ha sigut anar molt més lluny del que mai s'havia plantejat en la seua reivindicació nacionalista.

El 27 d'octubre, Carles Puigdemont, al capdavant de Junts pel Sí, va haver de prendre finalment una decisió. Estava atrapat entre el compromís formal de respectar el resultat del referèndum i la pròpia dinàmica del fracàs de les seues negociacions secretes amb el govern Rajoy per desactivar el perillós joc del "procés constituent". El 26 d'octubre la traïció al seu propi full de ruta ja estava servida, la dissolució del parlament rebel i la convocatòria de noves eleccions, pactats. El gabinet de Presidència de la Generalitat ho va pre-anunciar i es va publicar en tots els mitjans. Però a última hora no va poder o no va voler o (el més probable)

no va aconseguir totes les condicions que desitjava per a ser l'enterrador directe i es va veure obligat a proclamar amb la boca xicoteta la República Catalana en un parlament rodejat per milers de manifestants que ho exigien. Proclamació feta en l'aire, sense cap tipus d'instrument per a fer-la real, sense cap crida a la intervenció de les masses per a imposar-la, amb els seus líders preparant les maletes per fugir del país.

El seguidisme de la petita burgesia independentista

Des del moment de la seua aparició parlamentària en 2012 fins al dia el dia de hui, la CUP-CC (8% dels vots) – amb llenguatge «anticapitalista» i punys alçats –no ha fet més que seguidisme del bloc burgés: el seu vot va ser determinant per la constitució d'un nou govern burgés a Catalunya, idèntic a tots els anteriors a excepció de la promesa de realització d'un referèndum d'autodeterminació. El vot parlamentari de la CUP-CC, una vegada i una altra, ha sigut la raó per la qual s'ha sostingut el govern català (suport als Pressupostos de sempre a canvi de molles miserables en serveis socials) i, encara més, el seu vot ha sigut necessari per aprovar en el parlament català la Llei de Transitorietat, per la qual la burgesia catalana s'ha volgut garantir a si mateixa - i als seus companys de classe de l'Estat Espanyol i del món- que totes les lleis espanyoles vigents, tot l'entramat jurídic antiobrer, tots els contractes comercials, tots els compromisos internacionals, tot el deute, etc, serien respectats mentre “la nova república desenvolupe les seues pròpies”.
La direcció de la CUP s'ha dedicat a amagar a les masses la crua realitat de què els seus aliats burgesos no coneixen més interessos que els seus, que per a ells la reivindicació nacional, inclús quan la radicalitzen, no és més que un instrument de negociació per a incrementar la seua part del pastís. Ho oculten, però ho saben, perquè amb l'aprovació de la Llei de Transitorietat, el seguidisme donà un un pas més avant: per si de cas finalment haguera una “nova república”, amb la llei aprovada es garanteix que, per a començar, no es posarà en dubte ni un punt ni una coma de les bases econòmiques, socials i polítiques de l'actual dominació del capital sobre la classe treballadora.
En resum: la CUP ha sigut el floró roig del camí sense eixida cap a quelcom que cap de les dos classes socials principals necessita: una República burgesa catalana.

L'Estat Espanyol

El govern encarregat de la repressió contra el poble català és un dels més dèbils dels últims quaranta anys. Després de dos eleccions generals en el termini de sis mesos, el PP només va aconseguir la investidura de Rajoy gràcies a l'abstenció de la majoria de diputats del PSOE, la qual cosa al seu torn va generar una crisi profunda en aquest partit, de la que encara està recuperant-se.
El govern espanyol està en mans d'un partit que té el palmarés de la corrupció a Europa. El PP està immers en tal quantitat de processos judicials per corrupció que té 900 càrrecs i ex càrrecs imputats. És el primer partit que ha sigut imputat com a tal, per la destrucció de proves determinants (discos durs) en el cas Bárcenas, un cas que ha posat a la vista els enormes ingressos il·legals (caixa B) que s'han manejat des de la seua tresoreria general. El president del Govern, miraculosament, no està imputat, però ha hagut de declarar davant del jutge i el seu nom apareix com a receptor de *sobres* de diners d'eixa caixa B. Rajoy diu que “els catalans fan coses”. Però la veritat és que en l'Espanya dels Borbons “passen coses”. Per exemple, que pràcticament mai els processos de corrupció acaben amb condemnes efectives, que els jutges i fiscals siguen rellevats a gust dels imputats, que els jutjats s'incendien, que la mortalitat entre els testimonis dels casos de corrupció es dispare….
En ple desenvolupament del *desafío independentista catalán* (com ho denomina la premsa espanyola), per a aconseguir que s'aprovaren els Pressupostos de l'Estat de 2017, el govern minoritari del PP va necessitar i va comprar la vergonyosa col·laboració del Partit Nacionalista Basc (PNB), rebaixant la

quota anual a pagar per Euskadi a l'Estat. A data d'avui la quota basca ha tornat a ser rebaixada, però els Pressupostos de 2018 no estan aprovats ni s'espera que ho siguen prompte, perquè la mobilització basca de solidaritat contra la repressió a Catalunya no li ha permés al PNB repetir la jugada.

Gràcies a les garanties parlamentàries del PSOE i el PNB Rajoy ha gaudit tot el temps de mans lliures per criminalitzar el referèndum i impedir qualsevol possible negociació amb la Generalitat catalana. Les úniques respostes que ha oferit han sigut l'asfíxia financera, la inusitada repressió policial i finalment l'art. 155 de la Constitució, per mitjà del qual ha dissolt manu militari un Parlament democràticament triat pels catalans, ha convertit l'administració autonòmica en una simple delegació ministerial de Madrid i ha convocat noves eleccions autonòmiques per al 21 de desembre.

La celebració d'un referèndum en condicions de llibertat hauria hagut de ser un acte democràtic com els que sí que han pogut dur-se a terme sense grans histèries en altres països més *civilitzats* (Quebec a Canadà o Escòcia en Regne Unit). Però en mans dels gestors de la monarquia hereva de l'Espanya *Una, Grande y Libre*, la reivindicació i la decisió de celebrar la consulta ha tingut com a resposta de l'Estat l'ocupació de Catalunya amb milers d'agents armats de la policia i la Guàrdia Civil, més de 1.000 ferits en les càrregues policials de l'1 d'octubre, centenars de manifestants pendents de multes i juís, el president de la Generalitat i la mitat del seu govern en l'exili, coneguts dirigents independentistes i l'altra mitat del govern en la presó, censura en la televisió pública, persecució dels mestres…

I tot això ha pogut ocórrer gràcies a la col·laboració del PSOE, sense la qual el govern Rajoy ni existiria ni podria sostindre's un sol dia. L'actual Pedro Sánchez ja no recorda el colp de mà intern que li va destituir fa un any per negar-se a facilitar un nou govern del PP. Ni les seues afirmacions de què mai votaria a favor d'aplicar l'art. 155 de la Constitució contra l'autonomia de Catalunya. Ara compleix com cal amb la seua funció de sostenir el ja massa vell i corrupte Estat Espanyol explicant als seus militants que ho fa perquè "som una oposició d'Estat" que "vigila" perquè hi haja "una aplicació mesurada" de l'arsenal repressiu contra Catalunya.

La classe obrera

Fins unes poques setmanes prèvies al referèndum, la classe obrera catalana s'ha mantingut totalment a l'expectativa. La seua participació en les grans mobilitzacions independentistes ha sigut parcial i dissolta com a "poble" sota la direcció de la burgesia. Aquesta mateixa dissolució s'ha donat de manera general en els comités de Defensa del Referèndum (CDR), que han sigut l'organització de masses que ha pres en les seues mans l'organització clandestina i efectiva del referèndum, en unes condicions semblants a les d'un estat d'excepció (detencions, registres, intervencions de la policia i la guàrdia civil en empreses, dependències administratives i domicilis). Amb els seus alts i baixos i la seua composició variable depenent del barri o localitat, els CDR (hui transformats en comités de Defensa de la República) han organitzat la ràbia creixent contra la repressió provinent de Madrid i hna sigut una eina clau en la radicalització del procés.

La primera vegada que la classe obrera ha intervingut com a tal, amb els seus propis instruments d'acció, ha sigut en els dies previs al referèndum, quan les assemblees d'estibadors dels ports de Barcelona i Tarragona van aprovar no donar servei als vaixells enviats pel govern de Madrid per a allotjar els efectius de reforç de la Guàrdia Civil,encarregats d'impedir el referèndum. La següent fita d'intervenció independent com a classe, ara ja a escala de tot el territori, va ser la convocatòria i el desenvolupament de la Vaga General del 3 d'octubre.

Fins els dies previs al referèndum, una fracció important de la classe s'ha mostrat absolutament indiferent a la reivindicació nacional liderada pels mateixos que han governat la Generalitat, aplicat els grans retalls socials, privatitzat els serveis públics, enviat als mossos d'esquadra contra les protestes socials i furtat a mans plenes. Muntades en eixa sana desconfiança, les direccions de les federacions sindicals d'UGT i CCOO, majoritàries però dèbils i molt desprestigiades, han donat l'esquena a la defensa del dret d'autodeterminació -que en vells temps va formar part del seu programa- i deixat les mans lliures a l'Estat Espanyol per reprimir i a la burgesia catalana perquè lidere la reivindicació al seu benefici.

Cal destacar especialment la federació catalana de CGT, sindicat d'un anarcosindicalisme descafeïnat, el pes del qual al si de la classe obrera catalana és ja important i sembla que en continu augment. La ideologia anarquista particular de la direcció d'aquest sindicat, que insisteix constantment en defendre la independència de classe, li permet participar en els comités d'empresa regulats per l'Estat, però li impedix defendre sense embuts el dret dels pobles (en concret el català) a la seua autodeterminació. No obstant això, CGT no ha pogut eludir l'enorme pressió de les seues bases davant del caire repressiu dels esdeveniments i dies abans del referèndum va convocar -junt amb altres sindicats catalans: COS-IAC-CSC-CNT- una Vaga General "a partir del 3 d'octubre". La convocatòria va generar tal entusiasme que a última hora CCOO i UGT es "van sumar" per a intentar convertir-la en un "aturada de país" d'un sol dia i sense contingut de classe, assumit hàbilment per la pròpia Generalitat. El fet és que el dia 3, a la crida de sindicats de classe, la vaga era un immens crit antirrepresiu a Catalunya… que va ser emmudit a última hora, quan la direcció de CGT unilateralment i sense explicacions va desconvocar la seua continuació en dies posteriors.

D'altra banda, a Catalunya, dels dos grans partits obrers tradicionals (PSC-PSOE i PSUC-PCE) només el primer contínua intervenint a l'escena política. El PSC té una dèbil relació amb la classe obrera, centrada pràcticament en el terreny electoral (entre el 12 i el 16% dels vots en els últims anys, la mitat de què obtenia en la dècada anterior). En el seu interior té una important component federalista que de tant en tant defén públicament el dret a l'autodeterminació. Aquesta natura és el que li permet fer un dubitatiu paper de pont entre l'espanyolisme monàrquic de la direcció del PSOE i el "catalanisme", encara que sempre i en tot cas acaba plegat a Madrid.

Els últims detrits del vell PSUC, diversos grups ecologistes i la filial de Podemos mantenen la coalició "*Catalunya sí que es pot*" (8,15% dels vots en 2015) que actualment controla l'alcaldia de Barcelona. Aquesta coalició petitburgesa es va presentar a les eleccions amb la consigna de *República Catalana*. Els seus representants han mantingut un perfil completament pla, adaptat a la gestió burgesa de la gran metròpoli i, a mesura que es desenvolupen els esdeveniments, han anat reculant en la seua reivindicació republicana, fins a votar obertament en contra del seu propi programa el 27 d'octubre, en el parlament català. "Catalunya sí que es pot" ha jugat al sí, al no, al negociem, al no sé, al votem però només quan ens deixe Madrid, per acabar sent el primer naufragi polític català: el seu líder Albano Dante Fachín ha sigut expulsat sense contemplacions per Pablo Iglesias, acusant-lo de votar a favor de la proclamació de la República Catalana. La marca regional de Podemos s'ha trencat de dalt a baix. Iglesias ha intentat aplicar un art. 155 al l'interior, dissolent la direcció i convocant una nova elecció, però el resultat ha estat la ruptura i la formació d'una nova organització. Encara i així, la guerra continua oberta entre els que no han abandonat, fins al punt de què almenys deu cercles locals de la província de Barcelona han aprovat en assemblea no participar en l'actual campanya electoral.

La convocatòria d'eleccions i l'afonament del front polític independentista

El dia 30 d'octubre va ser el dia de la veritat. No va ser casualitat que el divendres 27 d'octubre ningú isquera al balcó a proclamar la República, ni ningú ordenara arriar les banderes del Palau del Parlament, que no es publicara la Resolució aprovada en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya. El primer dia laborable es va desvelar el pastís: PDeCAT i ERC acceptaven participar en unes eleccions l'únic objectiu de les quals era desmobilitzar les masses i humiliar a Catalunya en un context de forta repressió policial. Els mossos se sotmetien sense més al canvi de comandaments, l'administració autonòmica es convertia en un virregne… Els cinc anys que PDeCAT i ERC s'havien pres per "preparar les estructures de la República" eren una estafa. No hi havia absolutament res preparat. Era tot una fatxenderia. El desconcert es va apoderar de tots els que havien arribat a creure que darrere del secretisme en l'actuació de *Junts pel Sí* hi havia alguna cosa diferent de la traïció. La CUP, tota l'Esquerra Independentista (Endavant, Arran, COS) que els havia seguit el joc, van quedar sense paraules, però no per això menys exposats a la repressió i les provocacions feixistes. El sentiment de traïció era generalitzat.

L'únic fòrum estrictament de classe que havia funcionat fins a eixe moment, la taula de sindicats que va convocar la vaga general del 3 d'octubre (CGT-COS-IAC-CSC-CNT), també es va dislocar. La IAC, malgrat l'acord d'actuar en bloc amb tots els altres, va decidir sense previ avís la convocatòria unilateral d'una nova *jornada* de vaga el 8 de novembre. Sabent que la seua capacitat de mobilització li impedia garantir un resultat digne, eixa convocatòria va bloquejar la possibilitat d'organitzar una autèntica vaga general indefinida contra la repressió espanyola. Ni el govern de Rajoy ni

el front burgés PDeCAT-ERC podien rebre millor regal. La classe obrera organitzada no molestaria intervenint massivament amb els seus propis mètodes, incorporant a les reivindicacions democràtiques les seues pròpies reivindicacions de classe. Evitada la vaga, la volta al corral monàrquic ja pot fer-se amb mobilitzacions "populars" controlades que permeten uns millors termes de negociació sense més interferències.

La CUP no fa balanç de la debacle

El 12 de novembre, una Assemblea Nacional extraordinària de la CUP declarava il·legítims els comicis convocats per Madrid però aprovava participar amb candidatura diferenciada, atés que els seus aliats independentistes s'havien sotmés a l'art. 155, inclús amb un cert entusiasme electoral. La Ponència Política aprovada, que ha servit de base per al programa electoral del 21D, és tota una randa de boixets on es pot llegir una cosa i la contrària però res que explique l'autèntic paper jugat pels parlamentaris de la CUP, la raó per la qual han quedat tan exposats a la traïció del que anomenen "la resta de forces polítiques democràtiques i republicanes" (PDeCAT i ERC), quan res diferent d'allò que ha ocorregut era esperable.
En ambdós documents, la CUP centra el seu objectiu en una Assemblea Constituent, la "defensa de la República de l'1 d'octubre" i la resistència a la repressió. Tota la resta queda subordinat a ells. S'inclouen algunes reivindicacions de la classe treballadora per a "donar contingut" i "construir des de baix" la República. Però una República existix o no existix. És una forma d'Estat, de poder. En mans d'una classe o una altra. Després de la debacle del "procesisme", després de la dilapidació de la gran força i decisió que les masses han mostrat, els dirigents de la CUP envien a la seua gent a entretindre's i jugar a "construir" una república de nines "des de baix". Mentrestant, els "majors" seguiran amb les seues coses importants i buscaran la reconstrucció del front republicà en què tan a gust s'han trobat. En els seus punts 85 i 86, el Programa de la CUP ho deixa clar: es postulen a formar part "d'un govern republicà" amb un programa de 12 punts perfectament burgés, exactament en la mateixa línia política que els ha portat a l'impàs actual.
Estem davant d'un nou partit reformista, assentat en la col·laboració de classes, encara que sense implantació entre els treballadors.

El programa d'un partit revolucionari internacionalista

Les eleccions del 21 de desembre formen part del paquet repressiu excepcional contra el dret a l'autodeterminació del poble català i haurien d'haver sigut boicotejades. En aquestes circumstàncies, siga quin siga el resultat, res important canviarà. Perquè no hi ha actualment a Catalunya, com no n'hi ha en cap de les altres nacionalitats ni en el conjunt de l'Estat Espanyol, cap organització obrera amb capacitat d'influir en els esdeveniments que, des de posicions clares d'independència i defensa dels interessos de classe, prenga també com a pròpia la reivindicació democràtica del dret a la lliure disposició dels pobles tancats en la presó de la monarquia heretada de Franco. Això només ho farà un autèntic partit obrer revolucionari, organitzat en una internacional obrera revolucionara, que ha de ser construït.
Un partit així lluitarà per l'organització de la classe basant-se en la democràcia obrera, en comités de fàbrica, de centre de treball, de centre d'estudi o de barri obrer, per unificar forces partint de les nostres autèntiques reivindicacions, per la fraternitat de classe contra el seu enemic, independentment de la nacionalitat o de les fronteres.
Un partit així explicaria, especialment als jóvens enlluernats per les mobilitzacions i decebuts pel resultat, que l'objectiu "d'independència" o de "república independent" com ho plantegen les organitzacions de l'Esquerra Independentista no té cap sentit específicament positiu per a la classe obrera, que de qui s'ha d'independitzar és de la burgesia explotadora, siga quina siga la llengua que parle. Però també explicaria que només un proletariat potent, organitzat i en lluita per acabar amb la societat capitalista podrà garantir que Catalunya s'autodetermine democràticament i en pau, amb totes les

opcions a debat: la separació total o recreant nous llaços en peu d'igualtat.
Un partit així explicarà als treballadors que la defensa contra les mesures repressives que el govern de la monarquia desenvolupa en Catalunya és una tasca no sols de les masses catalanes, sinó de tota la classe obrera de l'Estat Espanyol, sense la solidaritat de la qual acabaran una vegada més humiliades i enganyades pels seus dirigents nacionalistes, com ha ocorregut fins al dia de hui.

Contra la repressió:

* Fora les forces d'ocupació de Catalunya.
* Llibertat immediata i sense càrrecs per als presos polítics i els lluitadors socials. Derogació de totes les lleis repressives especials. Desmantellament de l'Audiència Nacional. Dissolució dels cossos repressius, inclosos els mossos i l'erzaintza,
* Constitució de comités antirrepresivos en centres de treball, estudi i barris obrers.
* Organització de la solidaritat de la classe obrera de l'Estat Espanyol per acabar amb totes les mesures repressives de la monarquia contra Catalunya.

Front a la “unitat nacional” amb la burgesia, a Catalunya o a l'Estat Espanyol, unitat de la classe per a satisfer les necessitats immediates de les masses

Un partit revolucionari plantejaria les més urgents reivindicacions, les que haurien de ser la base d'un front de classe, que agrupara per a la lluita immediata totes les organitzacions disposades a defendre els treballadors al voltant de les següents mesures d’un Programa obrer:

* Treball o subsidi per a tots i totes. Reducció de la jornada sense reducció de salari fins a acabar amb la desocupació.
* Ni un atac més als nostres salaris, als drets socials i laborals. Recuperació del poder adquisitiu perdut durant la crisi.
* Derogació del pensionazo i les reformes laborals. Salari mínim interprofessional de 1.500€, al nivell de França, Bèlgica o Irlanda. Ni un salari per davall del mínim interprofessional. Ni un contracte fem més. Ni un dia més de discriminació salarial contra les dones.
* Garantia pública de vivenda barata i de qualitat per a tots! Ni un desnonament més! Congelació immediata dels lloguers al nivell anterior a la bombolla immobiliària. Derogació de la Llei hipotecària! Municipalització del sòl urbà. Expropiació dels grans tenidors de vivendes per a entregar-les a la disposició de les famílies treballadores.
* Recuperació de la independència sindical respecte a l'Estat i la patronal.
* Legalització de tots els immigrants. Derogació de la Llei d'Estrangeria. Tancament immediat dels Centres de Retenció i Internament d'Estrangers (CIES). Obertura de fronteres a tots els treballadors. * Drets iguals per a tots els treballadors i treballadores.
* Defensa de la sanitat universal pública, de qualitat i gratuïta a tots els nivells. Fora mans privades de l'explotació i gestió de la sanitat pública.
* Ensenyament universal públic, laic, de qualitat i gratuït a tots els nivells.
*Ni un euro dels pressupostos públics per a cap confessió religiosa ni per a l'ensenyança privada.
* Fora l'ensenyament de la religió de les escoles.
* Sistema fiscal basat en els impostos directes i progressius que faça recaure el gros dels ingressos sobre les rendes dels capitalistes.
* Nacionalització de la banca sota control obrer, sense indemnització ni revenda. Anul·lació del deute extern.
* Nacionalització baix control obrer, sense indemnització ni revenda, de les grans empreses de l'energia, el transport, les telecomunicacions.
* Control obrer per evitar les fugues d'empreses, seus socials i capitals.* Tornada immediata de totes les tropes espanyoles a l'estranger. No més intervencions imperialistes.

Per un Estat barat, sense despeses innecessaries ni corrupció:
Fora la monarquia! República!

Lliure exercici del dret a l'autodeterminació per a totes les nacionalitats oprimides.

Per Governs Obrers fraternals, a Catalunya i a tot l'Estat, que posen en marxa este programa i tots els mitjans necessaris per a iniciar la planificació de l'economia d'acord amb les necessitats dels treballadors i treballadores.

Per la República Catalana Obrera!
Per la lliure Federació de Repúbliques Obreres i Socialistes de la Península Ibèrica!
Pels Estats Units Socialistes d'Europa!

València, 19 de desembre de 2017

IKC:

Declaració fundacional

qui som i què volem

Internaciema Kolektivista Cirklo (IKC) és un projecte de grup polític format amb l'objectiu d'avançar en la teoria i pràctica de la construcció d'una organització obrera revolucionària que lluite per acabar amb la barbàrie capitalista i assolir una societat sense classes i socialista. Defensem un model social basat en la democràcia obrera dels consells obrers federats, en la solidaritat i l'internacionalisme proletari, on mai torne a haver lloc per a cap discriminació per raons econòmiques, de sexe o d'orientació sexual, ètnia, cultura, o d'altre tipus. En aquest projecte té una rellevància essencial la construcció d'una organització obrera revolucionària internacional.

Les concepcions polítiques que adoptem estan basades tant en l'anàlisi materialista, dialèctica i científica de la realitat social com en les experiències històriques revolucionàries del proletariat, és a dir en el marxisme. Per tant, no creguem en cap ortodòxia obligatòria i sí en la riquesa del pensament racional i lliure que creix i s'enriqueix amb el debat democràtic entre iguals per trobar una comprensió comuna de la realitat i la unitat d'acció per transformar-la. El debat entre iguals exigeix l'esforç individual del treball de formació.

A nivell programàtic global hem trobat que **ens uneixen** aquestes posicions:

1 ● Proletariat i burgesia. La història escrita de tota la societat fins ara és la història de la lluita de classes antagòniques. Aquesta lluita de classes no ha estat abolida pel capitalisme. En l'actual fase imperialista del capitalisme, els antagonismes de classe s'han simplificat en dos grans camps enemics, el proletariat i la burgesia: la burgesia té la propietat dels mitjans de producció, distribució i riquesa acumulada morta de tota la societat; l'altra classe, el proletariat, únicament posseeix la seua força de treball, imprescindible per a que aquesta riquesa visca, es renove i s'amplie.

Per tant, **l'única classe social que pot enderrocar el capitalisme és el proletariat**. Aquest està constituït sociològicament pels treballadors que no són propietaris dels mitjans de producció, els aturats i els pensionistes. La burgesia i el proletariat s'enfronten en una **lluita de classes** constant.

2 ● Classe i partit. La consciència d'explotació és necessària per a que el proletariat esdevinga protagonista del canvi social. La lluita de classes, l'organització i la consciència de classe són tres elements inseparables que s'alimenten uns als altres i posen la classe obrera en condicions de liderar la construcció d'una nova societat.
El capitalisme només el pot canviar un moviment social profund: el proletariat triomfant convertit en classe dirigent del procés de desaparició de les classes. Per l'experiència, la reflexió i la teoria, sabem que l'existència d'organitzacions polítiques revolucionàries amb plantejaments estratègics i tàctics clars, treballant al si de les organitzacions de masses de la classe (sindicats i consells obrers, genèricament parlant), són decisives en la lluita pel canvi social. **Un partit no pot substituir la classe; però la classe no pot enfrontar una tasca tan conscient, individualment i col·lectiva, sense partits o organitzacions revolucionàries**. Aquestes han d'aportar intel·ligència col·lectiva a l'hora d'analitzar la realitat sociopolítica d'establir el programa de lluita i les posicions polítiques, d'aprendre de l'experiència pròpia i històrica i dirigir les lluites parcials cap a l'objectiu final de la presa del poder pel proletariat.
Els partits i les organitzacions de classe han de tenir una estructura i uns valors que configuren i anuncien els de la societat que volem, però han de capacitar-nos per a respondre a les necessitats concretes de l'evolució particular de cada classe obrera i de l'estat burgès. El partit revolucionari no és la societat futura, és l'eina de lluita contra la burgesia i el seu estat, ara i ací.

3 ● La perspectiva general de la futura societat que volem construir: **un socialisme basat en la democràcia obrera, en els consells obrers elegits i revocables en qualsevol moment**. Una república mundial de consells obrers que serà tot el contrari del monstre de les dictadures nacionals estalinistes i populistes que han embrutat el nom del socialisme al llarg de tot el segle XX i XXI.

4 ● La democràcia obrera consellista que contemplem com a projecte social tindrà una **estructura interna veritablement democràtica.** Estarà dotada de llibertat d'expressió, de crítica, de tendències, partits, etc, per al proletariat, al temps que mantindrà la unitat d'acció entre les seues parts, especialment necessària a nivell econòmic i en la lluita per a defendre's de les classes enemigues. Ens reclamem principalment de les experiències històriques de la Comuna de Paris (1871), del poder dels soviets de la revolució russa (1917) i del poder dels Comitès de la situació revolucionària en l'estat espanyol (1936) .

5 ● Estat. L'estat capitalista és el producte de l'evolució de les anteriors formes d'estat que protegien la societat de classes: l'estat esclavista i el feudal. L'estat apareix amb la societat de classes, fruït de l'evolució de diferenciació social al si del comunisme primitiu. L'estat capitalista, o simplement l'estat actual, és la organització que la burgesia té per a garantir que la societat funcione en el seu benefici. La burgesia controla el poder legislatiu que genera les lleis, el poder executiu que gestiona els recursos i la repressió i el poder judicial que reprimeix les infraccions. Tot això sota la disfressa de cercar el benestar de tota la societat. El monopoli de la violència és l'essència de l'estat. **Els instruments últims que garanteixen el manteniment de l'ordre burgés i els privilegis de la classe dominant són el cossos repressius (policies i assimilats) i l'exèrcit.** La societat que volem crear farà desaparèixer -junt les classes socials- aquesta estructura opressiva, deslliurant l'administració dels assumptes públics del seu caràcter d'eina de dominació d'una classe sobre l'altra.
6 ● Col·lectivisme és el nom que els nostres avis – en gran part de l'estat espanyol - li donaren a la gestió col·lectiva, sota un règim de democràcia obrera, de les terres, fàbriques i tot tipus d'empreses expropiades a la burgesia durant el procés revolucionari de 1936-37.

Per a nosaltres, el Col·lectivisme, en un sentit ampli, es una estructura politicosocial basada en el poder dels consells obrers federats, que estableixen les lleis i les decisions de govern en base a la democràcia obrera i dotat d'un sistema de planificació i distribució econòmiques.

El mot **col·lectivisme,** en sentit estricte, designa una proposta de nova organització de la producció que assegurarà el funcionament econòmic de la societat sobre la base de la **desaparició de la propietat privada dels mitjans de producció**.

Funcionarà mitjançant entitats de treball dirigides pels mateixos treballadors i establirà democràticament una planificació econòmica i estratègica per satisfer les autèntiques necessitats de la població.

Un sistema que inclourà formes de distribució dels productes i serveis que aniran des de la gratuïtat fins a la valoració a traves de l'hora de treball mitjà i conduirà la societat progressivament vers el **genuí comunisme**, on cadascú aporte segons les seues possibilitats i reba segons les seues necessitats.

El col·lectivisme és, doncs, una altra manera d'anomenar el socialisme, que té l'avantatge d'evitar confusions amb els corrents reformistes adaptats al capitalisme (socialdemocràcia, estalinisme i totes les seues variants).

7 ● Internacionalisme . El nostre objectiu polític, social i econòmic és universal, com ho és el proletariat i el capitalisme mateix. Afirmem el principi de la unitat i solidaritat del proletariat per damunt de totes les fronteres i dels interessos de qualsevol fracció de la burgesia de qualsevol país. En conseqüència, **defensem la necessitat de l'organització revolucionaria internacional que prepare les condicions necessàries per a coordinar i dirigir la revolució a escala mundial.**

Ens reclamem hereus de les adquisicions teòriques i l'experiència revolucionària de les internacionals obreres abans de la seua desaparició (la primera) o degeneració (totes les demés).

El nostre internacionalisme ens impulsa a incorporar al nostre programa la defensa d'una llengua internacional neutra (de moment, l'**Esperanto**) i potenciar-la en tots els agrupaments locals, nacionals i internacionals.

8 ● Nacions i nacionalisme Les nacions són un producte de l'evolució històrica. En el capitalisme han estat la base per a fundar estats, entitats de poder de la classe capitalista autòctona. Aquests estats han oprimit i oprimeixen nacions subjugades o veïnes. La lluita contra aquesta opressió té un aspecte molt problemàtic per als proletariats de la nació opressora i oprimida, perquè els pot enfrontar i dividir.

Per tant **cal emmarcar acuradament aquesta lluita contra l'opressió nacional amb un plantejament general d'internacionalisme proletari i d'independència de classe respecte ambdues burgesies**.

El nacionalisme és particularment dolent en nacions opressores que l'utilitzen per a donar un plantejament interclassista a la seua lluita expansionista, depredadora i defensora de privilegis. Però també és especialment enganyós i contrari als interessos proletaris el nacionalisme de la nació oprimida, ideologia amb què la burgesia tracta d'establir un front interclassista, que sempre acaba beneficiant els objectius polítics de la burgesia de la nació subjugada o de la nació dominant, o

d'ambdues, però mai del proletariat ni la resta de les classes treballadores.

9 ● Independència de classe. Les experiències històriques demostren que tots els plantejaments interclassistes a qualsevol nivell porten a la renúncia dels objectius propis de la classe obrera i, com a conseqüència, al manteniment de l'ordre burgés. La classe que ha de fer la revolució i construir la nova societat és el proletariat arrossegant darrere seu les altres classes treballadores i sectors socials oprimits. No podem oblidar mai que la burgesia, per definició de la seua posició econòmica i social es sempre l'enemic del proletariat. En les qüestions generals que poden afectar «tota la societat» (per exemple, **l'opressió de les cultures nacionals**, de les **dones**, el **racisme**, la **destrucció del planeta**...) **hi ha sempre dues respostes diferenciades de classe i són antagòniques.**
La independència de classe té com a complement necessari la **defensa de la independència de totes les organitzacions obreres en relació a l'estat o qualsevol entitat lligada als interessos del capital, incloses especialment les institucions religioses**. Altrament el moviment és integrat a l'estat burgés. A traves de militants rellevants, del finançament, de la pròpia ideologia, etc., la burgesia recupera el moviment i invalida la lluita. Aquest principi bàsic ha estat verificat històricament força vegades.

10 ● Programa i praxis. L'actuació d'un grup en el seu medi propi i immediat (el territori de l'estat burgés al que s'enfronta) ve condicionada per les circumstàncies locals i històriques concretes. La praxis correcta d'una organització política proletària ha de partir de l'anàlisi dialèctica d'eixes circumstàncies (econòmiques, polítiques, socials, lluita i relacions entre les classes, etc.) Establerta eixa anàlisi, el programa integrarà propostes coherents que, en partir de la consciència i les necessitats actuals de la classe obrera, ajuden les masses a trobar el camí entre les seues reivindicacions i el programa de la revolució socialista que haurà d'executar quan conquerirà el poder.

Les línies bàsiques d'eixes propostes inclouran: **el repartiment del treball** mitjançant la reducció de jornada sense minva salarial, fins la desaparició de l'atur; **l'expropiació sota control obrer dels elements estratègics del funcionament de l'economia capitalista**; **l'eliminació de tota la legislació repressiva** i de limitació dels drets democràtics dels treballadors i els pobles, **la dissolució dels cossos repressius**...
La nostra praxis programàtica defendrà mitjans de lluita i organització que augmenten el control democràtic de la classe sobre el seu propi moviment i li servisquen per contrarestar l'acció de les organitzacions burgeses o els aparells polítics i sindicals còmplices d'aquestes, que constantment l'enganyen, divideixen i paralitzen.
Eixos mitjans, són fonamentalment: la potenciació preferent de l'organització de les lluites des de les **assemblees sobiranes de tots els treballadors i treballadores, que elegisquen delegats revocables** per a controlar totes les negociacions i desmuntar l'imperi de les burocràcies reaccionàries sindicals; **comitès de fàbrica unitaris que exercisquen el control obrer**; **la coordinació internacional de les lluites; el suport a les iniciatives col·lectivistes, etc.**
En resum, estem compromesos en la construcció d'una nova organització revolucionària on la unió de la teoria i la pràctica ens permetrà elaborar un programa d'acció nacional i internacional.

Unim-nos i demà, l'Internacional serà el gènere humà!

Febrer de 2018

INTERNACIEMA KOLEKTIVISTA CIRKLO

ikcirklo.org
ikcirklo@tutanota.com